

РЕШЕНИЕ

№ 10665

гр. София, 27.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 13.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **9937** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба от „СИТ – ТРЕЙДИНГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя С. И., подадена чрез адв. Д. от САК, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-003962/22.07.2024 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел "Пътна полиция", с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДВП - прекратяване на регистрацията на ППС за срок от шест месеца до една година на мотоциклет БМВ С1000 с рег. [рег.номер на МПС].
С жалбата се навеждат доводи, че заповедта е незаконосъобразна, твърди, че съставителят на ЗПАМ П. П. не притежава материална компетентност да издаде оспорения акт, същият не се е съобразил с доказателствата по делото, същата е издадена при неизяснена фактическа обстановка. Излагат се твърдения, че заповедта за ПАМ не е мотивирана по отношение на срока на действие на мярката. Липсват мотиви защо се предвижда прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца до една година, липсва яснота относно срока на налагане на превантивното действие на тази принудителна мярка. Моли съда, да обяви нищожността на ПАМ, алтернативно същата да бъде отменена като незаконосъобразна. Претендира се присъждане на деловодни разноски.
В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява, в писмена молба поддържа жалбата.

Ответникът- полицейски инспектор към СДВР, отдел "Пътна полиция", в съдебно заседание не се е явява и не се представлява. Представя писмени бележки, с които моли да се отхвърли жалбата.

Административният съд С.-град, Трето отделение,62 състав, като обсъди доказателствата по делото и доводите и възраженията на страните, и като извърши цялостна проверка на оспорената заповед във връзка с правомощията си по чл. 168 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 18.09.2024 г., а жалбата против нея е подадена на 02.10.2024 г., поради което е подадена в срок, от надлежна страна-адресат на оспорената заповед, имаща право и интерес от оспорване, пред надлежния съд по постоянен адрес на жалбоподателя, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

На 19.07.2024г. около 22.35ч. в [населено място], кв. Г. на ул. С. шосе С. Г. И. като мотоциклетист управлява мотоциклет БМВ С1000 Р с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „СИТ Трейдинг“ ЕООД, без да притежава необходимата категория, към която спада управлението на МПС. При извършена проверка се установява , че водачът И. управлява със СУМПС [ЕГН] и има придобити категории В, В1, АМ, а мотоциклетът следва да се управлява с категория А т.е същият е неправооспособен водач. На водача е съставен е АУАН № GA 1356564/19.07.2024г./л.11/ , а впоследствие и НП № 24-4332-021320/04.09.2024г.

По делото е приложена справка за собственост на ППС /л.13/ , както и справка от Отдел ПП при СДВР , от която е видно, че водачът И. притежава свидетелство за правоуправление за категории АМ, А1, А2, А,В1, В издадено на 14.08.2024г., връчено на 12.09.2024г., валидно до 14.08.2034г.

При проверка за законосъобразност на обжалвания административен акт съгласно изискванията на чл. 146 от АПК, настоящият състав на административния съд намира, че обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, съобразно с изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Съгласно този текст, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Издателят на оспорената заповед е П. Х. П. на длъжност полицейски инспектор в отдел Пътна полиция при СДВР. Издателят на заповедта е оправомощен със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. Последната е приложена на л. 18 от делото , издадена е от Директора на СДВР и с нея са възложени правомощия за издаване на заповеди за прилагане на ПАМ, в т.ч. по чл. 171, т. 2а от ЗДвП на полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел "Пътна полиция" при СДВР. Според посочената в заповедта разпоредба от ЗМВР, това са държавни служители - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението, какъвто не се спори, че е издателят на заповедта. От своя страна и видно от мотивите на оправомощителната Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г., тя е издадена на основание Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, приложена на л.19 от делото. С тази последно цитирана заповед министърът на вътрешните работи е определил областните дирекции на Министерството на вътрешните работи като служби за контрол по смисъла на чл. 165, ал. 1 ЗДвП. от изложеното следва, че издателят на оспорената Заповед е материално компетентен да я издаде, а възраженията на жалбоподателя за нищожност на акта са неоснователни.

При постановяването на заповедта са спазени изискванията за писмена форма и реквизити на административния акт. В заповедта констатираното нарушение е описано словесно подробно, ясно и изчерпателно по начин, небудещ съмнение относно нарушението, което е станало основание за прилагане на мярката. Фактическата обстановка е описана чрез възпроизвеждане на нарушените правила от акта за нарушение. Изложените мотиви в заповедта сочат на основание по чл. 171, т. 2А, б. "а" от ЗДвП, така, както е отразено в нея. Заповедта е надлежно връчана на жалбоподателя, доколкото водачът на мотоциклета е всъщност управителя на дружеството, собственик на ППС. Описаното в АУАН и в оспорената заповед деяние се явява съставомерно и е основание за прилагане на ПАМ във всички случаи на управление на МПС, без водачът да е правоспособен. За нарушителя не може да възникне каквото и да било съмнение относно тези обстоятелства, което да му попречи да се защити.

Процесната заповед е издадена в съответствие с материално правните разпоредби на закона. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се прилагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. В хипотезата на чл. 171, т. 2А, б. "а" от ЗДвП може да се приложи принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен, за срок от 6 месеца до една година. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава по реда на Глава пета, Раздел втори от АПК. Фактическото основание за издаването на заповед на основание чл. 171, т. 2А, б. "а" от ЗДвП.

На първо място следва да се посочи, че конкретните факти, изпълващи тази хипотеза за прилагане на ПАМ, са установени с Акт за административно нарушение. Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП АУАН се ползва с доказателствена сила до доказване на противното. АУАН представлява и официален документ по смисъла на чл. 179 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК и има обвързваща доказателствена сила за извършените изявления и действия, поради което на основание 193, ал. 1, изречение първо във вр. с чл. 154, ал. 1 от ГПК, доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, лежи върху жалбоподателя. АУАН съставлява част от административната преписка. Събраните доказателства по административната преписка, съгласно чл. 171, ал. 1, изр. 1 АПК, имат доказателствена сила в настоящия процес. Доказателствата по административната преписка съдът цени, защото са безспорни и следващите от тях фактически установявания са конкретни, логични, съответстват си и не са опровергани. Описаните в акта за установяване на административното нарушение фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по ЗДвП, съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на оспорената заповед. От събраните по делото доказателства – справка от СДВР, Отдел ПП е видно, че към момента на установяване на нарушението същият не е притежавал свидетелство за управление, валидно за категория А, нужно за да управлява мотоциклет.

Мярката по чл. 171, т. 2а, б. "а" от Закона за движение по пътищата е принудителна административна мярка, която няма санкционен характер. Тя се прилага без оглед на

вината; чрез нея се реализира диспозицията на правната норма. ПАМ по своя характер е вид административна принуда, за прилагането на която е предвиден специален процесуален ред. Целта на приложената принудителна административна мярка има превантивен характер - да осуети възможността на дееца да извърши други противоправни деяния, като тази мярка не съставлява административно наказание (арг. от чл. 12 и чл. 13 от ЗАНН).

Оспореният административен акт съответства и на целта на закона- осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения по този закон, която се постига чрез реализиране целта на конкретно приложената мярка - осуетяване възможността на дееца да извърши други противоправни деяния.

При издаването му обаче е допуснато съществено процесуално нарушение. Видно от съдържанието на заповедта, в нея не е определен срок на действие на процесната ПАМ. В разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП е определен срок за налагане на ПАМ, който срок е в рамките от 6 месеца до една година. В така определения законов срок административният орган следва да наложи ПАМ, като вземе предвид всички отегчаващи и смекчаващи обстоятелства при установеното нарушение. В тази връзка административният орган следва при установено нарушение на ЗДвП да определи конкретен срок на действие на ПАМ в рамките на определения законов срок, а именно от 6 месеца до една година. В оспорената ЗППАМ не е посочен конкретен срок на приложение на същата. В разпоредителната ѝ част срокът е посочен - от 6 месеца до една година. Това може да се приеме, като липса на определен конкретен срок на оспорената ЗППАМ, защото задължение на нейния издател е да определи конкретния срок за конкретната ПАМ, с оглед особеностите на случая, но е абсолютно недопустимо издаване на заповед, в която да не се определя конкретен срок за налагането на ПАМ. Дали определеният от административния орган срок е правилно индивидуализиран, или не, е въпрос на законосъобразност на акта, върху който съдът упражнява контрол, отчитайки и евентуалните мотиви в акта (ако има такива) за определения срок. Така неопределеният срок безспорно създава правна несигурност както за жалбоподателя, така и за административния орган, тъй като страните са поставени в положение на тълкуване и прилагане на срока в рамките от 6 месеца до 1 година. Неопределеният срок е неясен и като такъв може да породи спорове относно изтичането му. Без конкретно определен срок на действие на законовото ограничение заповедта не е изпълняем административен акт. Неопределянето на конкретен срок на ПАМ е съществено нарушение, тъй като осъществяване ограничението на принудителната мярка се съдържа в срока ѝ на действие. В случая административният орган не е определил срока на ПАМ, т. е. срокът е останал неопределен, въпреки установеното нарушение на ЗДвП. Неопределянето на срок изобщо при налагането на ПАМ, в границите, предвидени от закона, обуславя порочност на издадения акт и дори само на това основание, доколкото липсва волеизявление на административния орган по този съществен въпрос, води винаги до отмяна на издадения акт. Съдът може единствено да отмени заповедта, но не и да определи срока за прилагането на ПАМ. Това е така, защото съдът не разполага с правомощието вместо органа, който по закон притежава оперативна самостоятелност да определи срок за действието на мярката. Същата последица е и в хипотезата на неопределен от административния орган срок (В този смисъл е и практиката на ВАС: Решение № 14225 от 17.11.2020 г. по адм. д. № 7937/2020 г. на ВАС; Решение № 9501 от 14.07.2020 г. по адм. д. № 2526/2020 г. на

ВАС; Решение № 11465 от 27.09.2018 г. по адм. д. № 3490/2018 г. на ВАС и др.).

Ето защо оспорената заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

С оглед изхода на делото, чл. 143, ал. 1 от АПК и своевременно направеното искане от оспорващата страна за присъждане на направените разноси по делото, то следва да бъде уважено в размер на 360. 00 (триста и шестдесет) лева, от които: 50. 00 лв. – внесена държавна такса, 10 лв. платени по сметка на АССГ и 300. 00 лв. – доказано изплатено адвокатско възнаграждение (вж. Договор за правна защита и съдействие, сключен на 30.09.2024 г. между С. И. и адв. Д. на л. 8). За претендираната допълнителна сума от 300лв., платима на 01.11.2024г. не са представени доказателства за заплащането ѝ.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК и чл. 143, ал. 1 от АПК, АССГ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-003962/22.07.2024 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел "Пътна полиция", с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП - прекратяване на регистрацията на ППС за срок от шест месеца до една година на мотоциклет БМВ С1000 с рег. [рег.номер на МПС] .

ОСЪЖДА СДВР, да заплати на „СИТ – ТРЕЙДИНГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя С. И., сумата от 360. 00 (триста и шестдесет) лева – направени разноси по делото.

Решението е окончателно.

Съдия: